

Bevissthet, energi, vibrasjon og hvordan dette knyttes til menneskets utvikling og den større endringen de beskriver.

Det er når disse tankene føres videre, at fokuset begynner å flyttes fra det som finnes rundt mennesket, til det som finnes i mennesket. For dersom mennesket står i en stadig forbindelse med omgivelsene sine, blir det neste spørsmålet hvordan denne forbindelsen faktisk oppleves, og hva som påvirker måten vi oppfatter virkeligheten på.

Her kommer samtalen inn på menneskets bevissthet og på hvordan tanker, følelser og erfaringer påvirker vår opplevelse av virkeligheten.

Lee Carroll har i flere tiår arbeidet med å formidle Kryons budskap. Hans arbeid kretser rundt menneskets bevissthet, vår indre utvikling og forbindelsen mellom mennesket og den større virkeligheten vi er en del av.

For Lee Carroll handler dette ikke bare om hva vi tenker, men om hvordan hele mennesket fungerer som en helhet. Tanker, følelser, erfaringer og måten vi møter livet på er ikke adskilte deler, men ulike sider av den samme prosessen.

Dette er også knyttet til ideen om at mennesket hele tiden sender ut og mottar informasjon. Ikke nødvendigvis gjennom ord, men gjennom hvordan vi påvirker rommet rundt oss og menneskene vi møter.

Alle har opplevd forskjellen mellom å være sammen med noen som skaper ro, og noen som skaper uro. Noen mennesker kan komme inn i et rom og endre stemningen uten å si et eneste ord. Det er denne typen erfaringer som ofte trekkes frem når de snakker om energi og menneskelig forbindelse.

Forståelsen som presenteres, er at dette ikke bare handler om psykologi eller følelser, men om en dypere sammenheng mellom mennesket og omgivelsene.

Det knyttes også tilbake til spørsmålet om hvorfor enkelte mennesker opplever en sterkere intuisjon enn andre. Følelsen av å vite noe før vi har alle fakta. Evnen til å oppfatte en situasjon eller et annet menneske uten at alt nødvendigvis blir forklart med ord.

I denne sammenhengen blir intuisjon sett på som en del av det potensialet som mennesket gradvis begynner å forstå bedre.

Ikke som noe fremmed eller overnaturlig, men som en side ved mennesket som kanskje alltid har vært der.

Og når denne forståelsen vokser, endres også måten vi ser på utvikling. Mennesket handler ikke lenger bare om å samle kunnskap utenfra, men også om å utvikle forbindelsen innover.

Det er en tanke som fører videre til et større spørsmål i denne historien.

For hvis mennesket har evner og sider ved seg selv som har vært mindre utviklet eller oversett gjennom lang tid, hva var det som gjorde at vi mistet kontakten med dem i utgangspunktet?

Og kanskje enda viktigere, hva skjer når en hel generasjon begynner å vokse opp med en annen forståelse av denne forbindelsen enn tidligere generasjoner hadde?

Det er kanskje nettopp her forbindelsen til de yngre generasjonene blir tydelig. For hvis mennesket er i ferd med å utvikle en annen forståelse av seg selv, vil det også påvirke de som vokser opp i denne tiden.

Mange av barna som blir beskrevet i denne historien, har fra tidlig alder blitt sett på som annerledes. Ikke nødvendigvis fordi de har vært ute av stand til å tilpasse seg verden, men fordi de ofte reagerer på verden på andre måter enn tidligere generasjoner gjorde.

De stiller andre spørsmål.

De legger merke til andre ting.

Og de utfordrer ofte de voksne rundt seg til å se nærmere på det som tidligere bare ble tatt for gitt.

Det er denne egenskapen som går igjen i fortellingene om indigo-barna. De beskrives ikke først og fremst som barn som skal lære verden slik den allerede er, men som barn som på ulike måter påvirker hvordan verden blir forstått.

For mange foreldre har dette vært en uventet reise. De trodde kanskje først at oppgaven var å lære barnet hvordan det skulle fungere i samfunnet. Men etter hvert oppdaget flere at forholdet gikk begge veier.

Barnet lærte også de voksne noe.

Ikke gjennom lange forklaringer, men gjennom måten de opplevde verden på. Gjennom reaksjonene sine, spørsmålene sine og måten de ofte oppfattet ting som de rundt dem hadde sluttet å legge merke til.

Det er her samtalen om bevissthet knyttes tilbake til hverdagslivet.

For utvikling handler ikke bare om store ideer om menneskets fremtid. Den viser seg også i de små møtene mellom mennesker, i familien, i oppveksten og i måten vi lærer å forstå hverandre på.

Og kanskje er det nettopp derfor disse barna har blitt en så viktig del av denne historien. De representerer ikke bare en ny generasjon, men også en utfordring til de gamle måtene vi har forstått læring, utvikling og menneskelig potensial på.

For når et barn kommer inn i verden med en annen måte å oppfatte den på, er spørsmålet ikke bare hvordan barnet skal finne sin plass.

Det er også om verden er klar til å forandre seg rundt barnet.

Erin oppdaget gradvis at forholdet til sønnen krevde en annen form for oppmerksomhet enn hun først hadde forventet. Det handlet ikke bare om å forstå ordene hans, men om å legge merke til alt som skjedde før ordene kom.

Gjennom de små øyeblikkene i hverdagen begynte hun å se mønstre hun tidligere ikke hadde lagt merke til. Reaksjonene hans kom ikke tilfeldig. Det fantes alltid noe bak dem, en årsak eller en følelse som forsøkte å komme frem.

Denne måten å møte ham på forandret også henne selv. Hun måtte lære å være mer til stede, lytte mer og stole mer på den forbindelsen som oppstod mellom dem.

Det var ikke lenger bare et spørsmål om at hun skulle lære barnet hvordan verden fungerte. Gjennom dette forholdet begynte også hun å oppdage en annen måte å forstå kommunikasjon på.

Når disse erfaringene blir sett i et større perspektiv, begynner samtalen å bevege seg inn på en form for kommunikasjon som mange mennesker gjennom historien har kjent igjen, men som det har vært vanskelig å forklare.

Intuisjon.

Den følelsen av å vite noe før alle ordene er på plass. Å merke at noe er galt med en person man står nær, selv før de har sagt noe. Eller å oppleve en forbindelse med et annet menneske der forståelsen oppstår uten at alt trenger å uttrykkes direkte.

For mange er slike opplevelser en naturlig del av livet. De skjer i familier, mellom venner og i nære relasjoner, men blir ofte forklart som erfaring, følsomhet eller en sterk forståelse av andre mennesker.

I denne sammenhengen blir det sett på som noe mer. Som en side ved mennesket som kanskje alltid har vært der, men som vi ikke nødvendigvis har lært å bruke eller forstå fullt ut.

Det er også her forbindelsen til barna kommer tilbake. For noen foreldre oppleves det som om barna kommuniserer på en annen måte enn de selv er vant til. Ikke gjennom lange forklaringer, men gjennom en direkte oppfatning av stemninger, følelser og behov.

Dette betyr ikke at barna ikke trenger språk eller læring. Men erfaringene som beskrives, handler om at kommunikasjonen mellom mennesker kan begynne før ordene.

På samme måte som et lite barn kan kjenne igjen trygghet hos en forelder før det forstår betydningen av ordene som blir sagt, handler dette om en form for kontakt som oppstår på et dypere nivå.

Og når disse erfaringene settes sammen med tankene rundt menneskets utvikling, oppstår en større idé.

Kanskje har mennesket alltid hatt flere måter å forstå hverandre på enn de vi vanligvis bruker.

Kanskje har vi bare blitt så vant til å stole på det målbare og synlige at andre sider ved oss selv har blitt mindre synlige.

For noen av foreldrene som beskriver disse erfaringene, går forbindelsen enda dypere. De forteller om øyeblikk der de opplever at barnet forstår mer enn det som blir uttrykt gjennom vanlig kommunikasjon.

Det kan være en følelse av at barnet reagerer på noe før det har blitt sagt, eller at det oppstår en forståelse mellom dem uten at noen av dem trenger å sette ord på det.

Slike opplevelser har alltid vært en del av menneskets historier. I ulike kulturer finnes det fortellinger om mennesker som har hatt en sterkere følsomhet for hverandre, om en forbindelse som går forbi det rent fysiske.

Men i moderne tid har vi ofte vært mer opptatt av det som kan måles og dokumenteres. Det som ikke lett lar seg forklare, har ofte blitt plassert utenfor det vi regner som en del av den vanlige menneskelige erfaringen.

Det er nettopp dette som gjør disse historiene interessante for dem som utforsker den nye generasjonen. For spørsmålet handler ikke bare om hvorvidt slike evner finnes eller ikke, men om hva de forteller oss om mennesket.

Hvis noen mennesker opplever verden med en større følsomhet, kan det være at dette ikke representerer noe fremmed, men en side ved oss selv som vi har mistet kontakten med.

Dette knyttes også tilbake til Indigo-barna. De vokser opp i en tid der grensene for hvordan vi forstår kommunikasjon og bevissthet begynner å bli utfordret.

For foreldrene handler det ofte ikke om å bevise noe, men om erfaringene de selv står i. De møter barn som lærer dem å lytte på en annen måte, og som åpner spørsmål de kanskje aldri tidligere hadde stilt.

På den måten blir forbindelsen mellom foreldre og barn en del av en større fortelling.

Ikke bare om hvordan barn utvikler seg.

Men om hvordan mennesket selv utvikler seg gjennom møtene vi har med hverandre.

Når disse erfaringene blir sett samlet, oppstår også spørsmålet om hvorfor så mange av disse historiene dukker opp i vår tid.

For Lee handler dette om mer enn enkeltstående opplevelser mellom foreldre og barn. Han ser det som en del av en større bevegelse som har vært under utvikling over flere tiår.

Det begynte ikke med at verden plutselig forandret seg på én dag. Det har vært en langsom prosess der stadig flere mennesker har begynt å stille spørsmål ved gamle forståelser av hvem vi er og hvordan vi fungerer.

Mange av temaene som tidligere bare ble diskutert i mindre miljøer, har gradvis funnet veien inn i en større samtale. Spørsmål om bevissthet, menneskelig potensial og forbindelsen mellom mennesker blir ikke lenger møtt på samme måte som før.

Det er denne utviklingen som beskrives som et skifte.

Ikke et skifte der alt gammelt forsvinner og noe helt nytt oppstår, men en overgang der mennesket begynner å se seg selv fra en annen vinkel.

For ifølge denne forståelsen har mennesket i lang tid vært fokusert på den ytre verden. Vi har bygget samfunn, utviklet teknologi og forsøkt å forstå universet rundt oss. Men samtidig har vi i mindre grad utforsket den indre verden, vår egen bevissthet, våre følelser og forbindelsen mellom mennesker.

Det er denne balansen som nå begynner å endre seg.

Utviklingen handler ikke bare om hva mennesket kan skape utenfor seg selv, men også om hvem mennesket blir gjennom denne prosessen.

Og kanskje er det nettopp derfor de yngre generasjonene blir sett på som en viktig del av denne historien. De kommer inn i en verden som allerede har gjennomgått store forandringer, men de møter den med andre forventninger enn mange generasjoner før dem.

De aksepterer ikke alltid de samme grensene.

De stiller spørsmål ved det som tidligere ble tatt for gitt.

Og gjennom disse spørsmålene blir også de voksne rundt dem tvunget til å se nærmere på sine egne forestillinger.

Forandringen skjer derfor ikke bare gjennom barna alene.

Den skjer i møtet mellom generasjonene.

Når en generasjon begynner å stille andre spørsmål enn de som kom før, påvirker det etter hvert også verden de vokser opp i.

For de gamle strukturene som har formet samfunnet, har ofte bygget på bestemte ideer om hvordan mennesker skal fungere. Det har handlet om roller, hierarkier og systemer som har blitt utviklet over lang tid.

Men når nye generasjoner møter disse strukturene, oppstår det friksjon.

Ikke nødvendigvis fordi de ønsker å rive ned alt som har vært før, men fordi de ser ting fra et annet perspektiv. De spør hvorfor noe må være slik det alltid har vært, og om det finnes andre måter å gjøre ting på.

Dette er en av grunnene til at mange av disse barna tidlig ble oppfattet som utfordrende. De reagerte ikke alltid på autoritet på samme måte som tidligere generasjoner. De aksepterte ikke nødvendigvis regler bare fordi de kom fra noen med mer makt eller erfaring.

For noen voksne kunne dette oppleves som motstand.

Men sett fra et annet perspektiv kunne det også forstås som et uttrykk for en sterk indre følelse av hva som var riktig og galt.

Denne egenskapen følger dem også videre inn i voksenlivet. Mange fra denne generasjonen søker etter arbeid, relasjoner og miljøer der de opplever mening. De ønsker ikke bare å fylle en funksjon, men å forstå hvorfor de gjør det de gjør.

Det er en forskjell som kanskje virker liten, men som kan skape store endringer over tid.

For når nok mennesker begynner å stille de samme spørsmålene, begynner også systemene rundt dem å forandre seg.

Det skjer ikke nødvendigvis gjennom store revolusjoner eller dramatiske øyeblikk. Ofte begynner det langt roligere, gjennom mennesker som velger annerledes, foreldre som oppdrar annerledes, og samfunn som gradvis justerer hva de verdsetter.

Det er denne langsomme bevegelsen Lee knyttet til utviklingen i menneskelig bevissthet.

En endring som ikke først viser seg i det ytre, men som begynner inne i mennesket.

Og når denne indre endringen vokser hos flere mennesker, begynner den også å påvirke hvordan vi ser på lederskap, samarbeid og hva slags verden vi ønsker å bygge videre.

Når måten mennesker ser på hverandre begynner å forandre seg, vil det også påvirke hva vi ser etter hos menneskene som får ansvar og innflytelse.

Gjennom store deler av historien har lederskap vært knyttet til styrke på en bestemt måte. Den som kunne kontrollere mest, samle mest makt eller vinne over sine motstandere, ble ofte sett på som den som hadde evnen til å lede.

Denne forståelsen har fulgt menneskeheten gjennom generasjoner. Konflikt har ofte vært en del av spillet, og mange samfunn har blitt bygget rundt ideen om at fremgang kommer gjennom konkurranse.

Men Lee beskriver en utvikling der dette gradvis begynner å endre seg.

Ikke fordi mennesker slutter å være forskjellige, eller fordi alle plutselig vil det samme. Men fordi selve måten vi møter hverandre på kan begynne å forandre seg.

Han trekker frem en fremtid der mennesker kanskje vil begynne å vurdere ledere på en annen måte enn tidligere. Ikke bare etter hvem som klarer å vinne en konflikt, men etter hvem som klarer å skape en vei videre.

En slik endring ville påvirke mer enn bare politikken. Den ville påvirke hvordan vi ser på ansvar, samarbeid og hva slags egenskaper vi verdsetter hos mennesker som skal ta beslutninger på vegne av andre.

For i en verden der forbindelsen mellom mennesker blir viktigere, blir også spørsmålet om hvordan vi behandler hverandre en del av selve lederskapet.

Det betyr ikke at uenighet forsvinner. Mennesker vil fortsatt ha forskjellige meninger, ulike erfaringer og forskjellige syn på hvordan problemer skal løses.

Men forskjellen ligger i hvordan vi møter disse forskjellene.

Om den andre siden alltid må bekjempes, eller om den også kan inneholde noe vi kan lære av.

Det er denne bevegelsen Lee knyttet til den større endringen i menneskelig bevissthet. Ikke en verden der alle tenker likt, men en verden der mennesker i større grad begynner å forstå konsekvensene av hvordan de møter hverandre.

Og kanskje er det nettopp her den virkelige endringen begynner.

Ikke bare i systemene vi bygger, men i menneskene som skaper dem.

For store forandringer har ofte startet på denne måten. Ikke gjennom at alle mennesker plutselig blir enige om en ny retning, men gjennom at enkeltmennesker begynner å handle annerledes enn før.

Når nok mennesker begynner å stille nye spørsmål, endres også det som tidligere ble sett på som normalt.

Det er slik Lee beskriver den langsomme bevegelsen i menneskeheten. En utvikling der gamle måter å tenke på gradvis mister sin styrke, fordi flere mennesker begynner å oppdage at det finnes andre muligheter.

Han peker på at dette ikke nødvendigvis skjer gjennom dramatiske hendelser. Det skjer i hverdagen, gjennom hvordan mennesker oppdrar barna sine, hvordan de møter hverandre og hvordan de velger å løse problemer.

Forandringen begynner ofte stille.

Et menneske velger en annen reaksjon enn den de alltid har hatt. En forelder møter barnet sitt på en ny måte. En leder velger samarbeid fremfor konflikt. Små valg som hver for seg kan virke ubetydelige, men som over tid kan endre retningen til et helt samfunn.

Og kanskje er det nettopp dette som ligger bak ideen om en ny tid.

Ikke at mennesket forlater det gamle livet og går inn i en helt annen verden, men at vi gradvis begynner å møte den samme verden med en annen forståelse.

Når slike endringer skjer over tid, er det ikke alltid lett å se dem mens de pågår. Historiske skifter blir ofte tydeligere først når vi ser tilbake og oppdager hvor mye som faktisk har forandret seg.

Lee trekker frem nettopp dette som et tegn på at menneskeheten ikke står stille. Måten vi reagerer på hverandre, hva vi aksepterer, og hvordan vi ser på andre menneskers liv, har beveget seg gjennom generasjoner.

For ikke så lenge siden var ting en naturlig del av samfunnet som mange i dag har vanskelig for å forstå. Holdninger som tidligere var utbredt, har gradvis blitt utfordret fordi menneskers oppfatning av hverandre har endret seg.

Det handler ikke om at tidligere generasjoner manglet følelser eller medfølelse. Men forståelsen av hvem som fortjener respekt, omsorg og verdighet har utvidet seg over tid.

Det er denne utviklingen Lee peker på når han snakker om en endring i menneskelig bevissthet.

Han bruker eksempler fra historien for å vise hvordan det som en gang ble sett på som normalt, senere kan fremstå helt annerledes. Ting som mennesker tidligere kunne leve med uten å stille spørsmål, kan i dag vekke sterke reaksjoner fordi vår evne til å se andres lidelse har utviklet seg.

Og ifølge denne forståelsen er dette ikke bare en historisk utvikling som allerede har skjedd.

Det er en prosess som fortsatt pågår.

For når mennesket begynner å utvide hvem vi inkluderer i vår forståelse av fellesskap, endres også grensene for hva vi tror er mulig.

Det som tidligere virket utenkelig, kan etter hvert bli en naturlig del av hvordan vi lever sammen.

Og kanskje er det nettopp derfor denne tiden beskrives som et vendepunkt. Ikke fordi mennesket plutselig har løst alle sine problemer, men fordi noe grunnleggende begynner å bevege seg i hvordan vi ser på hverandre.

Når vi ser tilbake på historien, blir det tydelig at menneskets forståelse av hverandre ikke har stått stille. Ting som en gang var en naturlig del av samfunnet, kan senere fremstå som noe vanskelig å forstå.

Lee trekker frem eksempelet med offentlige henrettelser for å vise denne langsomme endringen.

For flere hundre år siden kunne mennesker samles i store folkemengder for å se en annen person bli henrettet. Det kunne være en offentlig hendelse der familier tok med barna sine, og der straffen til et annet menneske var blitt en del av samfunnets virkelighet.

For menneskene som levde i den tiden, var dette ikke nødvendigvis oppfattet på samme måte som vi ser det i dag. Det var en del av kulturen de var født inn i, en del av hvordan samfunnet forsto rettferdighet og straff.

Men noe forandret seg over tid.

Menneskets syn på lidelse, verdighet og andre menneskers liv begynte gradvis å bevege seg i en annen retning. Det som tidligere kunne aksepteres, begynte etter hvert å vekke en annen reaksjon.

Ikke fordi mennesker plutselig ble helt annerledes, men fordi forståelsen av hvem vi er i forhold til hverandre begynte å utvide seg.

En annens smerte ble ikke lenger bare den andres smerte.

Den ble noe flere mennesker kunne kjenne seg igjen i.

Det er denne utviklingen Lee peker på når han snakker om en endring i menneskelig bevissthet. En prosess der mennesket sakte begynner å bevege seg fra avstand mot større forbindelse.

Og ifølge denne forståelsen er dette ikke bare noe som hører fortiden til.

Det er en utvikling som fortsatt pågår.

Denne typen endringer skjer sjelden på én gang. De vokser frem gjennom generasjoner, gjennom små forskyvninger i hvordan mennesker tenker, reagerer og møter verden rundt seg.

Det er nettopp dette Lee mener er viktig å legge merke til. For når vi ser på menneskehetens historie, ser vi ikke bare konflikter og gjentakelser. Vi ser også en langsom utvikling i hvordan vi forholder oss til hverandre.

Grensen for hvem som blir inkludert i vår forståelse av fellesskap, har stadig blitt utvidet.

Mennesker som tidligere sto utenfor, har gradvis fått en sterkere stemme. Samfunn har beveget seg gjennom perioder der gamle oppfatninger har blitt utfordret, og der det som en gang virket fastlåst, etter hvert har begynt å endre seg.

For Lee er dette et tegn på at noe skjer under overflaten.

Ikke nødvendigvis en forandring som alltid er synlig i nyhetsbildet eller i de store hendelsene som skrives ned i historiebøkene, men en endring i selve måten mennesker oppfatter hverandre på.

Og det er her han knytter utviklingen tilbake til bevissthet.

For dersom mennesket gradvis begynner å se andre mennesker med større forståelse og nærhet, vil det også påvirke hvilke valg vi tar og hvilke samfunn vi skaper.

Det er en prosess som begynner i det enkelte mennesket, men som over tid kan bevege seg langt utover individet.

På samme måte som gamle holdninger en gang kunne være en del av en hel kultur, kan også nye måter å forstå hverandre på å vokse frem og bli en naturlig del av fremtiden.

Og kanskje er det nettopp derfor Lee beskriver denne tiden som spesiell.

Ikke fordi menneskeheten er ferdig utviklet, men fordi vi står i en periode der gamle mønstre og nye muligheter eksisterer samtidig.

Gjennom hele menneskets historie har vi forsøkt å forstå hva som finnes bak det synlige. Ikke bare hvordan universet fungerer, men også hva som skjer inne i oss selv.

For selv etter at vi har kartlagt store deler av verden rundt oss, står fortsatt spørsmålet om mennesket igjen. Hva er det som gjør oss bevisste på vår egen eksistens? Hva er det som gjør at vi kan reflektere over hvem vi er, hvor vi kommer fra og hvor vi er på vei?

Det er denne indre reisen Lee mener nå begynner å få større oppmerksomhet.

Ikke som en erstatning for den ytre utviklingen mennesket har vært gjennom, men som en fortsettelse av den. For kanskje handler neste steg i menneskets utvikling ikke bare om å forstå mer av verden utenfor oss, men også om å forstå mer av oss selv.

Det er nettopp denne indre reisen som ligger bak mange av spørsmålene mennesket har stilt gjennom tidene. I alle kulturer har mennesker forsøkt å forstå sin forbindelse til noe større enn seg selv.

Noen har søkt gjennom religion og filosofi. Andre gjennom vitenskap, meditasjon eller personlige erfaringer. Selv om veiene har vært forskjellige, har mange av dem søkt etter svar på noen av de samme grunnleggende spørsmålene, hva mennesket egentlig er, og hvilken plass vi har i den større sammenhengen.

I denne fortellingen beskriver Lee at mennesket lenge har vært opptatt av å utvikle det ytre. Vi har lært å forme verden rundt oss, men samtidig har forståelsen av vår egen indre natur kommet mer i bakgrunnen.

Det er denne balansen han mener nå begynner å endre seg.

For når mennesket vender oppmerksomheten innover, oppstår også en annen forståelse av utvikling. Ikke bare som noe som skjer gjennom nye oppfinnelser eller mer kunnskap, men som en forandring i selve måten vi oppfatter oss selv på.

Det er her forbindelsen til de gamle historiene om menneskets opprinnelse kommer inn.

Gjennom tusenvis av år har ulike tradisjoner fortalt om en forbindelse mellom mennesket og en større kilde. Historier om at mennesket ikke bare er en tilfeldig del av universet, men at det finnes en dypere sammenheng mellom livet på jorden og noe større enn oss selv.

For noen er dette symbolske fortellinger som har blitt videreført gjennom generasjoner.

For andre er det beskrivelser av en virkelighet som mennesket gradvis begynner å huske.

Og det er denne ideen som leder videre inn i historien om hvor mennesket kommer fra, og hvorfor denne forbindelsen ifølge Lee alltid har vært en del av oss.

Når mennesket begynner å stille spørsmål ved sin egen bevissthet, vender samtalen også tilbake til de eldste fortellingene om hvor vi kommer fra.

Gjennom historien har mennesker sett mot stjernene og forsøkt å forstå om forbindelsen mellom oss og universet er større enn det vi vanligvis oppfatter.

I Kryons budskap knyttes denne forbindelsen til en større historie om menneskets utvikling, en historie der det hevdes at noe ble aktivert i mennesket for lenge siden, og at denne forbindelsen fortsatt finnes i oss.

Men kanskje er det viktigste spørsmålet ikke bare hva som skjedde den gangen.

Det er hva denne forbindelsen betyr for mennesket i dag.

For hvis mennesket bærer med seg et større potensial enn vi tidligere har forstått, handler utviklingen ikke bare om vår opprinnelse.

Den handler også om hva vi er i ferd med å bli.

Når mennesket begynner å se seg selv på en annen måte, handler den største endringen kanskje ikke om hva vi lærer, men om hvordan vi begynner å leve.

For gjennom hele denne historien har spørsmålet kommet tilbake på ulike måter.

Hva er mennesket egentlig i stand til?

Er vi bare et resultat av historien som har formet oss, eller finnes det sider ved oss selv som fortsatt venter på å bli oppdaget?

Lee beskriver denne utviklingen som en prosess der mennesket gradvis begynner å forstå sin egen rolle på en ny måte. Ikke som en isolert del av verden, men som en del av en større sammenheng.

Det betyr ikke at gamle utfordringer forsvinner. Mennesker vil fortsatt oppleve konflikter, frykt og usikkerhet. Historien vår består fortsatt av både utvikling og tilbakeslag.

Men forskjellen ligger i hvordan vi møter det som skjer.

For dersom menneskets forståelse av seg selv endres, vil også måten vi møter verden på kunne endres.

Det begynner i de små øyeblikkene. I hvordan vi møter et annet menneske. I hvordan vi oppdrar barna våre. I hvordan vi velger å handle når ingen ser oss.

Det er gjennom slike valg at større endringer vokser frem.

Og kanskje er det nettopp dette som ligger bak hele fortellingen om den nye generasjonen og menneskets videre utvikling.

Ikke at noen kommer for å redde menneskeheten utenfra.

Men at mennesker selv begynner å oppdage noe de alltid har båret med seg.

Gjennom denne reisen har spørsmålet hele tiden handlet om utvikling.

Ikke bare hvordan verden rundt oss forandrer seg, men hvordan mennesket selv forandrer seg gjennom måten vi ser, føler og forstår.

For kanskje er ikke den største endringen alltid den som skjer utenfor oss. Kanskje begynner den i de stille øyeblikkene der et menneske velger å møte livet på en annen måte enn før.

Et barn som blir lyttet til i stedet for bare korrigert.

Et menneske som velger forståelse fremfor avstand.

En generasjon som stiller spørsmål ved det som tidligere ble tatt for gitt.

Det er gjennom slike små bevegelser at større endringer over tid kan vokse frem.

Og kanskje er det dette som ligger bak tanken om en ny tid. Ikke at mennesket skal forlate det vi har vært, men at vi gradvis begynner å oppdage flere sider av det vi allerede er.

For historien om mennesket har alltid vært en historie om søken.

Vi har søkt etter svar i verden rundt oss, i stjernene, i vitenskapen og i historiene vi forteller hverandre.

Men kanskje er den viktigste reisen den som går innover.

Den som handler om å forstå vår egen plass, vår forbindelse til andre mennesker og hva vi velger å gjøre med den bevisstheten vi har.

For hvis denne utviklingen virkelig handler om å huske noe som allerede finnes i oss, ligger kanskje ikke fremtiden bare i det vi skaper.

Den ligger også i det mennesket velger å bli.

- Denne artikkelen er inspirert av Lee Carroll og hans kanalisering av Kryon Skrevet og bearbeidet av Britt Fossum.